

ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΠΟΥ ΤΗΝ ΓΡΑΦΕΙ Ο ΣΟΥΡΗΣ

Είκοστών και πρώτον ἀριθμοῦντες χρόνον
τὴν κλεινὴν οἰκοῦμεν γῆν τῶν Παρθενόνων.

Χίλια καὶ ἐνῆακόσα καὶ ἑξή
καὶ ὅλα χάπια Μπαρμπαλέξη.

Τῶν ὄρων μας μεταβολή, ἐνδιαφέρουσα πολὺ.

Γράμματα καὶ συνδρομαὶ—ἀπ' εὐθείας πρὸς ἐμέ.

Συνδρομὴ γιὰ κάθε χρόνο—ὁ κτὼ φράγκα εἶναι μόνον.

Γιὰ τὰ ξένα ὅμως μέρη—δέκα φράγκα καὶ ἴσ' τὸ χέρι.

Πέμπτη τοῦ Μάρτη καὶ εἰκοστή,
σχολή τοῦ γένους χωριστή.

Τριαντατέσσερα σὺν ἐνιακόσα,
γιὰ κάλπαις πόλεμος καὶ συμπάρα τόσα.

Τὸν Πεσμαζόγλου, βρὲ παιδῶν,
ψηφίσετέ τον μὲ καρδῶν.

Ἄσπρο γιὰ τὸν Πεσμαζόγλου, ποῦ τὰ σῦκα λείει σῦκα,
καὶ ἔχει νοῦ, ποῦ κάνει γρόσα,
μᾶχει καὶ κοντὴ τὴν γλῶσσα
καὶ ὁμορφῶν καὶ τόση γλύκα.

Ἄσπρο γιὰ τὸν Πεσμαζόγλου, ποῦναι προκοπῆς κυνέλη
καὶ κηφηναριὰ δὲν θέλει.
Ἄσπρο γιὰ τὸν Πεσμαζόγλου, ποῦ τὴν σκάφη λείει σκάφη,
καὶ τὸν πλοῦτο του λαμπρύνει τῆς καρδιᾶς του τὸ χρυσάφι.
Τῶσπορ σας γιὰ τέτοιοι Γιάννη γνωστὸ καὶ θαρραλέο...
Ἄσπρο γιὰ τὸν Πεσμαζόγλου... τῶπα καὶ τὸ ξαναλέω.

Ὁ Φασουλῆς μὲ τόνον
ἴσ' τοὺς ἔσκρους τῶν προγόνων.

Φ.—Πῶς μᾶς θαρρεῖτε, πρόγονοι ; γιὰτί καὶ τώρα πάλι
μὲ θλίψι' μπρὸς μας φαίνεσθε καὶ μὲ σκυρτὸ κεφάλι ;

Μέσα σὲ τόση λευθεριὰ
πῶς δὲν γελοῦν τὰ χεῖλή σας ;
γιὰτί δὲν ἀντηχεῖ βαρεῖα
τὸ κάθε καρροφύλλι σας ;

Γιὰτί θλιμμένους σᾶς θαρρῶ
μὲς' σ' τῆς χαρᾶς τοὺς χρόνους ;
γιὰτί δὲν σέροντε χορδὴ
μ' ἐμᾶς τοὺς ἀπογόνους ;

Ποιὰ λύπη τάχα σᾶς λυπεῖ
καὶ προχωρεῖτε σκυθρωποὶ
σὲ τούτη τὴν Ἑλλάδα,
τῆς δόξης τὴν κοιλάδα ;

Τί σᾶς λείπει ; τί ζητεῖτε ;
πῶς κορδόνη δὲν κρατεῖτε,
μήτε τῆς ἐληᾶς κλαδιά ;
πῶς τὸ στήθος σας δὲν πάλλει
μὲ τὰ νέα σας παιδιὰ,
ποῦ χουν ἐκλογαῖς καὶ πάλι ;

Φύσιν ἀλλάξατε νοθερὰν
καὶ δῆτε κάθε Μωυσοῦ,
ποῦ τὴν μεγάλην Ἐρυνθρὰν
ἄβροχοις τὴν περὶ ποσί.

Θαυμάσετε τῶν ἐκλογῶν τὰς εὐγενεῖς δομάς,
Κορδόναρος, Δεβίδαρος, φωνάζετε μ' ἐμᾶς.

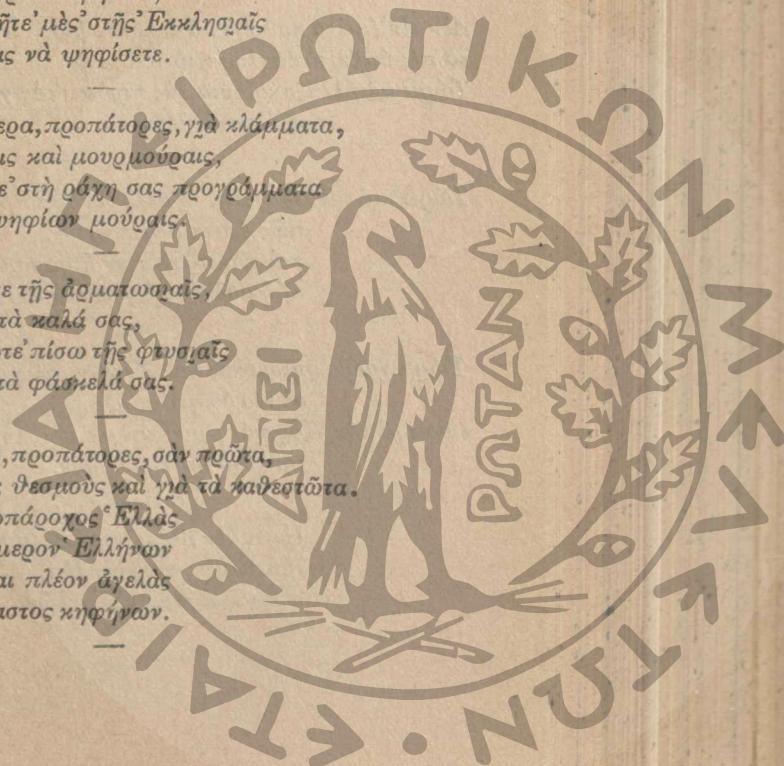
Ἐκείναις τῆς ἀρματοσφαῖς
παράμερα ν' ἀφήσετε,
καὶ μ' πῆτε μὲς' σ' τῆς Ἐκκλησιαῖς
σωτήρας νὰ ψηφίσετε.

Καιρὸς δὲν εἶναι σήμερα, προπάτορες, γιὰ κλάμματα,
γιὰ λόπαις καὶ μουρμούραις,
καὶ ἔλατε νὰ κολλήσωμε' σ' τὴν ῥάχη σας προγράμματα
καὶ ὑποψηφίσιον μουραῖς.

Ἀφήστε τῆς ἀρματοσφαῖς,
ἐλάτε σ' τὰ καλά σας,
καὶ πάρτε πίσω τῆς φινισαῖς
καὶ ὅλα τὰ φάσκελά σας.

Δὲν εἶναι τὸ Ρωμαῖκο, προπάτορες, σὺν πρώτα,
ποῦ φρένιζε γιὰ τοὺς θεσμοὺς καὶ γιὰ τὰ καθεστῶτα.

Ἡ ζροπάροχος Ἑλλὰς
τῶν σήμερον Ἑλλήνων
δὲν εἶναι πλέον ἀγελας
καλλίμαστος κηφήνων.

Δέν είναι τὸ Ρωμαῖκο, προπάτορες, ἐκεῖνο,
ποῦ ἔδοτελλαν εἰς τὸ Δαφνί, στήν Κέρκυρα, στήν Τήνο,
δέν είναι πλέον οἱ Ρωμαῖοι καθὼς τοὺς ἐγνωρίζετε
καὶ μὲ φτυσιαῖς καὶ φάσκελα καλὰ τοὺς σιγνορίζετε.

Δέν είναι τὸ Ρωμαῖκο, ποῦ τρώμαζε τὸν Αἴμον
μὲ ρήτορας λιγεῖς,
δέν είναι τὸ Ρωμαῖκο τῶν εἰρηνοπολέμων
κι' ἐκείνης τῆς φυγῆς.

Δέν εἶν' ἐκεῖνο, πρόγονοι, ποῦ κάθε μπουρμπουλήθρα
καὶ κάθε λόγῳ πίστευε στωιμύλου περπερήθρα.
Δέν είναι πλέον ἡ σοφὴ
τῶν λόγων παραμάννα,
ποῦχε τὰ λόγια γὰρ τροφή
καὶ τῆς ἐρήμου μάννα.

Δέν εἶν' ἐκεῖνο, πρόγονοι, ποῦ μόνο γὰρ ρουσαφέτι
περίμενε τὸ δύστυχο ν' ἀλλάξῃ τὸ Ντοβλέτι.
Δέν εἶν' ἐκεῖνο, πρόγονοι, τὸ τρεῖς ἀνάθεμά το,
ποῦ μὲς' στοὺς πόθους τοὺς ἡμελοῦς
ἐξεχνόσε τοὺς ἀρματωλοὺς,
καὶ προσκυνοῦσε μοναχὰ τοὺς κλέφταις ἕως κάτω.

Δέν εἶν' ἐκεῖνο τὸ χαζὸ,
τὸ πρόστυχο καὶ τὸ πεζὸ,
ποῦ γὰρ στομάχι' μάλλονε
χωρὶς πατριδὸς φρόνημα,
καὶ δὸς του κι' ἐμεγάλωνε
σὲ τέλματα δυσόνημα.

Δέν εἶν' ἐκεῖνο, ποῦ συχνὰ τὸ σκότιζαν φωστήρες
καὶ μόνο γὰρ τῆς ἐκλογαῖς ἐμαίνετο φρενήρες,
ποῦ γὰρ τὸν τύπο γιόρταζε τὴν Ἑθνική του Σχόλη
κι' ἤθελε μὲ τοὺς ἱσχυροὺς σας νὰ πάῃ μὲς' στήν Πόλι.

Δέν εἶν' ἐκεῖνο τώρα πιά,
ποῦχε πολλὴ παληανθρωπιὰ,
μεγάλαις κλουβιαῖς κεφαλαῖς
καὶ μόνο του καμύρι
νὰ τριγυρίζῃ στῆς Ἀδλαῖς
μὲ δίσκο διακοιζάρι.

Δέν εἶν' ἐκεῖνο ποῦλεγε πῶς μόνος βίος εἶναι
τὸ πλούτιζε, τὸ ἐάπλωνε, τὸ τρώγε καὶ τὸ πίνε.
Τώρα μετέλλαξε κι' αὐτὸ τὰς πρώτας τὰς χυδαῖας
κι' ἐλευινὰς ἰδέας.

Τώρα καὶ πᾶς ἰθαγενὴς κι' ἀλλόφυλος τὸ βλέπει
πῶς ἔκανε περπατησιά,
καὶ τῶν προγόνων ἡ φτυσιὰ
κι' ἡ μουντζα δὲν τοῦ πρόκειται.

Τώρα χωρὶς ρητορικὰς καὶ συνταγμάτων ράκη
σὲ νέο δρόμῳ μιτῆκε,
τώρα μὲ τὸν Κορφιτάρι μας καὶ μὲ τὸν Δημητράκη
τὴν τύχη του τὴν βόηκε.

Ποῖος δὲν βλέπει τὴν Ἑλλάδα,
τὴν ποτὲ ψεντοφυλλάδα,
σὰν τοῦ μύθου τὴν χελώνα

νὰ πετᾷ σὲ μεγαλεῖα;
ποῖος εὐρὺν οἰτοβολῶνα
δὲν κυτᾷ τὴν Θεσσαλία;

Ποῖος δὲν βλέπει νέον κράτος μὲ πραγματικὰς δυοῖας,
κι' ἐκλογεῖς ὀνειροπόλους
νὰ πιστεύουν καὶ σὲ Στόλους
καὶ Στρατοὺς σὰν τῆς Πρωσίας;

Ποῖος Ρωμηὸς μπουμπουνισμένος
δὲν κυτᾷ νέον γένος
πᾶλλον ἔξ' αἰσθημάτων
κι' ὑψηλοῦ φρονήματος;

Ποῖος μπορεῖ νὰ πῇ πῶς βλέπει σὰν καὶ πρῶτα φαρμακόνους
φουσκωμένους σὰν μπαλόνια;
ποῖος δὲν βλέπει τοὺς συγχρόνους
νὰ φοριζόμενοι γαλόνια;

Ποῖος στὰ κουτουροῦ φωνάζει
μὲ τὸ δίκρο σὰν πηγαίνει;
ποῖος στὸν καφρενὲ συγχάζει
κι' ὑποστράτηγος δὲν βγαίνει;

Ποῖος διαβάζει λόγους ἔργων καὶ προγράμματα ποικίλα,
καὶ κυτᾷ σὰν κωθῶνι
σκόρπια τῆς ἐλπίδος τὰ φύλλα,
ἐσφισμένο τὸ κορδόνι;

Ἀλλάξαν τὰ τώρα χρόνια,
νέα ράστα' μπρὸς σας στέκει...
τύφλα νᾶχουν τὰ μηλόνημα
μπρὸς σὲ Μάνλιχερ τουφέκι.

Ποῖοι γεραίρουν σὰν καὶ πρῶτα
κᾶν ἐλεύθεροι κᾶν δοῦλοι
τοῦ Κανάρη τὰ μπουρλότια
καὶ τοὺς ἄθλους τοῦ Μιαούλη;

Σήμερα Βουλκὰν καὶ Γάρορο, τώρα κράνος κι' ὄχι φέσα,
τώρα στρατεύμα μὲ τάξιν κι' ὄχι συρφετὸς ἀγέλης...
ποῖος θυμᾶται τώρα Διάκο, ποῖος θυμᾶται Παπαφλέσσα
μπρὸς στὰ τρόπαια τοῦ περὶ τὴν Ἑρμιόνην τῆς Πενιέλης;

Ποῖος χαρακτιῆρας δὲν κυτᾷ καὶ πρεσβυτῶν καὶ νέων
μὲ φρόνημα γενναῖον;
Ποῖος τὴν Ἑλλάδα δὲν κυτᾷ σφριγῶσαν Ἀμαζόνα
νὰ καταφθάνῃ σὰν δορκὰς ἀπὸ τὸν Μαγαθῶνα;

Ποῖος ἐξημέρωσιν ἡθῶν δὲν βλέπει μὴ χαρὰ;
ποῖος τῶν προγόνων ἐξυμνεῖ τοὺς χρόνους τοὺς προσεχέους;
μόνο ποῦ πέφτουν κουμπουριαῖς στοὺς δρόμους φανερά
κι' ὑποψηφίων πρόσωπα λαοπόνονται στοὺς τοίχους.

Ποῖος δὲν τὴν βλέπει νὰ γεννᾷ πεζοὺς καὶ καβαλάρηδες
καὶ τριεσπέρους Ἡρακλεῖς καὶ Κωσταγερακάρηδες;
Τὸ παλαιὸν Βασίλειον
σχεδὸν ἐλησμονήθη,
κι' ὑπὸ πυρφόρον ἥλιον
ἄλλο καιρὸν ἰδρύθη.

Τὸν Πέσμαζόγλου, θρὲ παιδιὰ,
ψηφίσετε τὸν μὲ καρδιά.

Ἐλπίστε καὶ προστι χιᾶς προγονικῆς ὁσμῆς
ἐν τῇ ἐκλογῇ καὶ ἐν τῇ θετικῇ μὲ πείραν,
ἐν τῇ ἐκλογῇ καὶ ἐν τῇ θετικῇ μὲ πείραν,
ἐν τῇ ἐκλογῇ καὶ ἐν τῇ θετικῇ μὲ πείραν.

Πατὴρ πατὴρ ἀναφωνεῖ
καὶ καθεμὰ φατρία,
πατὴρ τὰ στήθη της δονεῖ,
παντοῦ φιλοπατρία.

Τὸν βλέπω σήμερα παρθενηκὴν Παλλάδα
καὶ τὸν βλέπω σήμερα παρθενηκὴν Παλλάδα
καὶ τὸν βλέπω σήμερα παρθενηκὴν Παλλάδα
καὶ τὸν βλέπω σήμερα παρθενηκὴν Παλλάδα.

Ὁ κόσμος δὲν καθεύδει
τὴν σήμερον, μὰ σπεύδει
πρὸς πρόδοον σὰν σοῦστα
κι' ὠτομοπιλ ταχύς,
κι' ἀλλάξαν τὰ γούστα
τῆς πρώτης ἐποχῆς.

Ἐσφισθῆτε, πατριῶται,
ποῦ πίνετε καὶ τρώετε,
ὅποιον εἶχε τότε
γὰρ τὴν Ἑλλάδα πόθον
ὁ Βαυαρόζος Ὁδών,
καὶ σήμερον ὁ Θών,
ὁ τὸν παρὰ ποθῶν
ὡς πρῶτον ἀγαθὸν
καὶ μόνον βοηθὸν
πρὸς μόρφωσιν ἡθῶν
κι' ἐγκράτειαν παιθῶν.

Πῶς τοὺς θαρεῖτε, πρόγονοι, τοὺς νέους Μωῦσεῖς;
Κορδόναρος, Δεβίδαρος, φωνάζετε καὶ σεῖς.
Ἀκούστε ἐσφονητὸ καὶ κουμπουριὰς βοδνταρο,
κυτᾷτε τὸν Κορφιτάρο, τὸν Τζωρτζή μας τὸν Κόνταρο.
Καὶ τοῦτος ἀπεφάνισε, προπάτορες μεγάλοι,
νὰ βγῇ στὸ μπαλκόνι του καὶ λόγῳ νὰ μᾶς βγάλῃ.

Ἄγτε τὸν τὸν Κερκυραῖο,
τὸν κομρὸ μας, τὸν ὁραῖο.
Ποῖος ἀπ' ὅλο τὸ λεφοῦσι
τέτοια ῥήματα θ' ἀκούσῃ,
καὶ θὰ πῇ γὰρ τὸ καμῖνι
τῶν δεινῶν καὶ τῶν πᾶθων
δὲ πάντοτε θὰ μείνῃ
κλάσμα πολιτείας νόθον.

Τῆς ἐλπίδος τὸν στέφει κλάδος...
ἄγτε τὸν πᾶς τῆς Ἑλλάδος
τὰ σουδάκια νινάζει
κι' ἔξω δαύτο τῆς φωνάζει.

Συνταβήσαν δόδοι
τῶν ἐλευθέρων βαρβαρῶν,
ἔρδε Ἀλᾶς, περδὲ
ψηφίσε μετὰ λαβάρων.

Πῶς τοὺς θαρεῖτε, πρόγονοι, τοὺς νέους Μωῦσεῖς;
Κορδόναρος, Δεβίδαρος, φωνάζετε καὶ σεῖς.
Κυτᾷτε καὶ τὸν Παλλάρο, ποῦ σφίγγεται νὰ κἀνῃ
τὸν γέρο Ντεληγιάννη.

Καὶ τρέχει σ' ὅλας τῆς μεριάς,
παντοῦ τοῦ κἀνον βῆμα.

καὶ διακόπτουν κουμπούριαῖς
τῶν λόγων του τὸ νῆμα.

Αὐτὸς δὲν κάνει τὸν Δαντῆ,
μὰ τρέχει νύκτα μέρα,
καὶ κάθε λόγος του βροντῇ
κ' ἀδιάκοπη φοβέρα.

Τοξεύει βέλη σκωπικὰ
στοὺς ἀντιπάλους μύρια,
κ' ἀμείλικτος εἰς εἰδικὰ
τοὺς στέλλει Δικαστήρια.

Ἄς ἔχῃ δόξαν ὁ ποιμὴν
κ' ὁ τιμωρὸς τσοπάνης...
νέος ἐπέφανεν ἡμῖν
ὥς εἶδος Ντεληγιάννης.

Οὐ μὴν δὲν ἐβεβαίωσε κ' ὁ Μῆτσος σοβαρὰ
τὴν χάσκουσαν Ἑλλάδα
ἂν' μνηδαλιαῖς ἐφύτρε κ' αὐτὸς καμμιὰ φορὰ
μὲς' στήν' Ἀμαλιάδα.

Πῆγε μέσα στήν' Ἠλεία
κ' εἶπε ρήματα σπονδαῖα,
πῆγε καὶ στήν' Θεσσαλία
κ' ἔπασσε βροχή ραγδαία.

Μὰ στοῦ λόγου του τὴν ρύμην' ἔεχασε σὰν ζωηρὸς
ὅτι τῆς Κορώνας ἦτο σανιδόφρακτος φρουρὸς,
καὶ τὴν σκούφια ξαναβάζει, πρόγονοί μου σκυθρωποί,
κ' ὅλο λόγια τοῦ ξεφεύγουν, ποῦ δὲν θέλει νὰ τὰ πῇ.

Ἔκανε παντοῦ φιγοῦρα
κ' ἀσπροπρόσωπος ἐβγήκε,
μὰ στήν Πάτρα κάπως σκούρα
μὲ τοὺς Ρουφικὸν τὰ βρῆκε.
Πλὴν καὶ τούτους ἀνηθίκους
τοὺς ὠνόμασε πιθήκους.

Πῶς τοὺς θωρεῖτε, πρόγονοι, τοὺς νέους Μωῦσεῖς;
Κορδὸναρος, Δεβίδαρος, φωνάζετε καὶ σεῖς.
Πῶς τὴν θωρεῖτε, πρόγονοι, τὴν νέαν μας Ἑλλάδα,
ὅπου μὲ σκέψαν εἰρμὸν
σφίγγει τῆς δόξης τὸν κορμὸν
ὥσ' ἀν περικολάδα;

Πῶς μᾶς θωρεῖτε, πρόγονοι, πτωχοὶ καὶ φουκαράδες,
ὅπου δὲν ξέρετ' εὐκολὰ νὰ κάνετε παράδες;
Καὶ πῶς τὰκοῦτε, μαχηταί,
τὰ νέα νικητήρια,
ποῦ δὲν ἐπαίζατε ποτὲ
μὲς' στὰ χρηματιστήρια;

Μὰ σήμερα χωρὶς λεπτὸ
δὲν γίνονται τὰ κλέη,
καὶ μήτε πρόγονο σεπτὸ
κανένας δὲν σὲ λέει.

Πῶς μᾶς θωρεῖτε, πρόγονοι, μὲ στόμα κεχηνὸς;
πάψετε νὰ μᾶς βλέπετε,
καὶ νὰ σᾶς βλέπῃ ντρέπεται
κάθε σημερινός.

Ὡς ὅτ' ἀνάξια τιμῆς
καὶ θαυμασμοῦ σᾶς κλαῖμε,

καὶ προστυχιάζομε κ' ἐμεῖς
προγόνους νὰ σᾶς λέμε.

Πῶς μᾶς θωρεῖτε, πρόγονοι;... μὲ σᾶς καιρὸ δὲν γὰρ
κ' ἄλλους ἀξίους τοῦ λοιποῦ προπάτορας θὰ κάνω
ποῦ μὲ τοὺς νῦν ἀγωνιστὰς
ἢ δροσὶς των συνάδει,
κοιτολογῆς χρηματιστὰς
σὰν τὸν Σεφεριάδη.

Παραμονὴ τῶν ἐκλογῶν καὶ Πανελλήνιος ἀγὼν.

Π. —

Ἐκλογαῖς, γιορτὴ τῆς Δαύρας,
Δάζαρος ἀναστημένος,
μπὰμ ἐκεῖνος ὁ παλὰ βρας,
μποῦμ αὐτὸς ὁ μεθυμένος.

Ἐκλογαῖς, δοξολογία,
τρέλλα πατριωτισμοῦ,
καὶ κατάλυσιν κ' ἀργία
κάθε νόμου κ' ἐθισμοῦ.

Μπαμ ἐδῶ καὶ μποῦμ ἐκεῖ,
τῶν Βαγγῶν Κυριακή.
Σὲ κυττῶ κ' ἐγὼ σφριγῶν,
ὦ πατρίς τῶν ἐκλογῶν.

Μπρὸς σὲ κάλπαις πᾶς δρομαῖα
μὲ τῆς Δαύρας τὴν σημαία,
καὶ μ' ἐκείνην ἐδλογεῖς
κουμπουράδες ἐκλογεῖς.

Καὶ σὺ Στάδιον κυττάζω Πανελλήνιον ἀγῶνα
κ' ἔρχεται κ' ὁ Κοντουλάκης μὲς' ἀπὸ τὸν Μαρῶ
καὶ σὺ, πότνια, γελᾷς
καὶ μὲ τᾶστρα κοντουλάς.

Ἐκλογαῖς, ἑλθαῖς, κορδόνια, παντοῦ πόλεμος φρεσὶς
φθάνει τώρα κ' ὁ νυμφίος ἐν τῷ μέσῳ τῆς νυκτός,
καὶ μακάριος ὁ δοῦλος, ὃν εὐρήσει γρηγοροῦντα,
πλὴν ἂν ἀξίος ὃν εὐρὴν βλακωδῶς ἀγοποροῦντα.

Φ. — Στὸν σεπτὸ τὸν Πατριάρχη σ' ἐξορκίζω καὶ σὺ
δῶσε καὶ σ' αὐτὸν κ' ἐκείνον, Περικλέτο μου κολλῶ
Καὶ σὲν περικεφαλαία σ' ἐξορκίζω τὴν παλὰ
τοῦ ποτὲ Κολοκοτρώνη
ψήφισε καὶ τὴν Ἑλλά,
ψήφισε καὶ τὸ Κορδόνι.

Ἀλλ' ὅμως σὲ παρακαλῶ τὰ χωρὰ ν' ἀφήσῃς,
τὸν Πεσμαζόγλον σὺ ζητῶν τὸν χουσοψηφιστὴν.
Αὐτός, βρε Περικλέτο μου, δὲν κάνει τὸν Μεσσία,
μήτε προβάλλει τῆς Ἀρχῆς ἐπίδοξος Νυμφίος...
τὸν Πεσμαζόγλον ψήφισε, σὺ λέω δημοσίᾳ,
τὸν Πεσμαζόγλον ψήφισε, σὺ λέω καὶ κορυφαίως.
Μὰ καὶ τὸν Λούμα ψήφισε καὶ τὸν Σκουζὲ μὲ ἔγιο
κ' ὅσους γνωστοὺς ἀράδεια ἀπὸ περασμένο φέλλιο.

Π. —

Τοὺς προπάτορας θ' ἀφήσω
καὶ θὰ πάω νὰ ψηφίσω,
μὰ πρὶν πάω μπρὸς τῆς κάλπαις μὲ μαχαίρι καὶ κουμπούρι
νὰ καμπόσαις, σκυλομούρη.